

Demet Fünf

Selki

Roman

Başlangıçta ışık vardı. Reddeden darduman zihinlerin seçebenekleri az, görebilen gözlerinse boldu yaşanacakları. Ben, bir deli Sevim, ışığa koşarak ve zıplayarak ve kaçarak, kaçarak, kaçarak, bitifinişten hemmen önce kelimeleri buldum, hop! Sobe derler ve işte kelimeler doğurarak başka kelimeleri, cümlekler var ellerimde, bir de bakmışım ki düşünceler. Rengâhenk düşünceler, amuda kalkan düşünceler, yere kapaklanarak pürpanik düşünceler bir panayır alanının içinde düşümdeler. Başgöz edemiyorum onları ve aniden, yok öncesi yokmuş gibi, sanki hiç olmamış gibi, sanki hiç önemi yokmuş gibi kalkıyorum yerimden, onu bulmam lazım onu bulmam lazım. Yavaşanlık öldürür beni dedim, ölmeden önce onu bulmam lazım.

Böylecene atladım upuzun yola yaşamakçin çıldırarcasına. Çokça beton, bolca ikiyağılıdan sonra beyaz tireler uzandı yola. Çokyapraklılardan

başka hiçbirki şey yoktu uzun süre boyunca. Sonra bunlar köy, işte bunlar kasaba, bunlar ovalar ve bunlar dağlar hem dağlar merhaba ben de Sevim, tanıştık şöyle bir bakkaçla. Sade onlar mı, bak Sevim buna gök derler böyle buradan boylu boyunca. Bu güneş, çok bakma kör olursun, kör olursan onu bulamazsın Sevim. Ve bunlar bulutlar Sevim, yağdırır, dağılır, birleşir ve ne hülyalar koklatır akılbaşlara. Üç tur çevirip halatımı dolayarakтан göğün göbeğine, sümsürat ona doğru gidiyorum ama o da ne, gün puf oluyor gün hayır neden kararıyor, gün yerini başka bir şeye bırakıyor ve böylelikle tanışıyoruz gecegen ile. Gecegen koca bir rahim, içinde mini mini parlak çocukları var, sağdalar soldalar, ne de çoklar, bir de başlarına bekçi ay tutmuşlar. Yolcular çeşitli yanlarımda uyuyor, horluyorlar, ben Sevim uyumuyorum, uyumak yok çünkü kalpyurdumda davullar çalıyor, ağzımı tıpp yapıyorum, davullarımı benden başka duyan yok, kontrol ediyorum, evet yok. Heygecanlı yola bakıyorum, kara ağaçlar görüyorum, az daha sürratsiz gitsek hayallerini duyabilirim ama duyamıyorum tamgaz yollarda. Ee, haliyle dedikodularını da duyamıyorum, ağaçlar ne konuşuyor aralarında, bunları sadece bekçi biliyor.

Sadece benim bildiklerim de var. Kalpyurdumun içinde sevgimsiz hiçbir odacık yok. Bütün sevgimlerle onu seviyorum, ona gidiyorum, bu nasıl bir sevgi, şöyle bir sevgi, geride bıraktığım bütün köylerin insanlarından, ağaçların yapraklarından ve o simdazlı

yıldızların hepsinden daha çok. Susmamaçlı, dinlenmemezli, kabarık, kâh gözlerimin yuvalarında kâh dilimin en ucunda, ellerimin tamamında, ömürboyumda bir dağlarca sevgi ona.

Ona olan sevgimi kıskaçlarımla sımsıkı tutmuşken gün ağırlıyor bir kez daha. Kuşlar görünüyor artık, şakacı kuşlar, şarkıcı kuşlar, taklacı kuşlar ve postacı kuşlar. Birini tutsam diyorum, önceden haber yollasam ona, bir takım halhatalarım ve seni üzmüşlerim olabilir ama geri geliyorum, sana geliyorum, yüzünü karartma desem, seni bir daha üzgünç bırakmamaya geliyorum. O da sevinse önceden, bilse ona geldiğimi diyorum ama kuşları tutamıyorum. Haliyle tekerler dönüyor, yollardaki tireler uzayıp kısalıyor, yol bitmiyor, başım cama çarpıyor, davullarım tabii en gümbür şekillerde ve ben Sevim ona gidiyorum.

İçimi bir korku sarıyor. Unutmuşsa ya beni? Kırılmışsa ya da? O yazvaz geçtiyse benden? Ben Sevim, kendimi nerden hatırlatmaya başlarım? O illetlerarası hastalığa kapılanlar gibi ya derse beni artık sevmediğini? Ben Sevim, ne diyeceğim ona? Hatırla diyeceğim, sen ve ben gözeleklerimiz kadar yakındık, birbirimizin içinden yeniden doğardık, canhıraş sarılırdık, muhtekulade anlaşırdık, senle ben ayazlar ve zemheriler atlattık, zaafile bir hisle her halükârlarda sevgimizi arttırdık, bu yumyumak halin biz değiliz, biz et ve tırnağız, hatırla diyeceğim kırılma huyumkuyum değişmedi, seni

hâlâ seviyorum, köşebucaklarımla tutbak ellerimi tanıyorsun ellerimi ve ben senin her yerini. Sus diyorum korkuya, hoş, ben ona gidiyorum, beni ezemezsin!

Kuzgunç düğümcelerim nasıl kaçışıyor, aklım dımdızlak kalıyor, dışarıya bakıyor ve bir tabela görüyorum. İşte burası. Ovaların sonu ve pımşatların başlangıcı. İkiayaklılar yeniden gözlenir oluyor, eriller ve kışçeler, bir de çocukyaşlılar var, işte geldim işte oradayım davullar ritim tutuyor, avzım kuruyor heyycandan sesim çıkmıyor ama çıkacak. Onu gördüğüm an sesim gür ve hür olacak. Hazırım. Diyeceğim ki seni terkbırakmıştığımı düşünmemiştin değil mi? Unuttun mu beni? Seni seviyorum seni seviyorum ben Sevim, işte geldim, senin annenim.

* * *

Ona bütün ilişkilerin bir noktada koptuğunu söyledim.

“Böyle olur. Gerçek bu. Kopar. Ve sen yeniden bağlarsın. Düğüm atarsın. Eskisinden sağlam olur. Çirkin görünmesi kimin umurunda? İnsanlara açıklama borcun mu var? Sen bilirsin, yeter. Her şey de masallardaki gibi olmayıversin, ne var bunda? Yamaların olur, düğümlerin. Ama senin olurlar, senin elinden çıkma olurlar. Ben elimden gelen her şeyi yaptım, dersin. İleride, oğlun gün be gün büyürken, şans eseri mükemmel bir hayatı olmuş, hiç sıkıntı çekmemiş bir anne onun hiçbir işine yaramayacak.